

именно страховете у нѣкои западни държавници и публицисти, отъ една страна, насърдчватъ турцитѣ въ своето тиранско управление, а отъ друга, усилятъ, въпрѣки тѣкмо желанието на тия държавници, и влиянието и простижа на Русия между християнскитѣ народонаселения въ Турско, които по тоя начинъ привикватъ да иматъ всѣкога погледитѣ си обърнати изключително къмъ Русия и отъ нея единичка да чакатъ своето спасение. Ние, прибавихъ да кажа още, имаме нужда отъ всички европейски народи за освобождението на нашето отечество, та не правимъ разлика между тѣхъ и не можемъ, па и нѣмаме право да осждаме която и да е отъ тия сили, а за Русия можемъ каза отдѣлно и това, че ней най-много дължатъ своето освобождение три малки държавици въ юго-източна Европа, Румжния, Сърбия и Гърция и, до колкото се знае, тя до сега не е турила рѣка ни на една отъ тѣхъ, колкото и каквото и да се пише за нейнитѣ завоевателни ужъ замисли въ самитѣ дори тия страни. Ние не криемъ, и не можемъ да скриемъ, че Русия е била и е и до днесъ надеждата на всички православни християни въ Турско. Въ всѣки случай, ние не можемъ вече да търпимъ турското иго и ще приемемъ помощъ отъ дѣто и да е, стига да се отървемъ отъ това иго. Ако тази помощъ ни дойде отъ Русия, тя ще бѣде за насъ най-големата благодарѣтелка“. — „Азъ не искамъ да кажа, побърза да отговори опитниятъ публицистъ и строгиятъ републиканецъ, че вие не трѣба да приемете за вашето освобождение помощъ отъ дѣто и да ви дойде тя, азъ разбирамъ това, думата ми е само да не би да се замѣни единъ деспотизъмъ съ други деспотизъмъ, и това казвамъ въ полза не на Турция, която никакъ нѣма моитѣ симпатии, но на християнскитѣ въ нея народонаселения, които обичамъ. Азъ и Русия цѣня и не съмъ тѣй про-